

Sygn. akt IV KK 404/13

POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 29 stycznia 2014 r.,
sprawy **M. J.**,
skazanego z art. 158 § 3 k.k. i in.,
z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...],
z dnia 13 marca 2013 r.,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w K.,
z dnia 5 września 2012 r.,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć skazanego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 5 września 2012 roku, M. J. został uznany za winnego popełnienia przestępstwa z art. 158 § 3 k.k. i art. 156 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 64 § 2 k.k., za które na podstawie art. 156 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 64 § 2 k.k. wymierzono mu karę 10 (dziesięciu) lat pozbawienia wolności. Ponadto M. J. został uznany za

winnego popełnienia przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. i art. 156 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 64 § 2 k.k., za które na podstawie art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzono mu karę 9 (dziewięciu) lat pozbawienia wolności. Na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzone wobec M. J. kary jednostkowe połączono i wymierzono karę łączną 12 (dwunastu) lat pozbawienia wolności.

Wyrokiem z dnia 13 marca 2013 roku, Sąd Apelacyjny, po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego M. J., zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uzupełnił o art. 64 § 2 k.k. podstawę prawną wymiaru kary za czyn z art. 280 § 2 k.k. i art. 156 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 64 § 2 k.k., a w pozostałym zakresie utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł obrońca skazanego M. J., zarzucając rażące i mające wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów prawa materialnego i procesowego, a mianowicie art. 60 § 3 k.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 60 § 3 k.k.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do rozpoznania temu Sądowi.

Prokurator Prokuratury Apelacyjnej w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego M. J. jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym, uzasadniającym jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Przede wszystkim zauważyć należy, że podniesione w skardze kasacyjnej zarzuty stanowią powielenie zarzutów uprzednio stawianych w apelacji, a z pisemnych motywów wyroku Sądu Apelacyjnego (*s. 66–73 uzasadnienia*) wynika, że zostały one właściwie rozpoznane i omówione. W związku z powyższym konieczne staje się przypomnienie, że przepis art. 519

k.p.k. upoważnia strony procesowe do zaskarżenia jedynie wyroku sądu odwoławczego. Oznacza to, że również zarzuty formułowane w tym trybie muszą wskazywać na rażące naruszenia prawa do jakich miało dojść w toku postępowania apelacyjnego i w rozstrzygnięciu sądu odwoławczego. Nie spełnia tego wymagania podnoszenie w kasacji zarzutów, które odnoszą się wprost do orzeczenia Sądu I instancji albo dotyczą sposobu i zakresu procedowania przed tym sądem. Natomiast powtarzanie w kasacji tych samych zarzutów, jakie były już przedmiotem zwykłych środków odwoławczych może nastąpić wyłącznie przy jednoczesnym powiązaniu ich z dyspozycjami przepisów art. 433 § 2 k.p.k. lub art. 457 § 3 k.p.k. i wykazaniu, że sąd II instancji albo całkowicie uchylił się od rozpoznania tych zarzutów albo też uczynił to w stopniu nie odpowiadającym wymaganiom ustawowym (*zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2013 r., V KK 11/13, LEX nr 1293224*).

W niniejszej sprawie obrońca ograniczył się jedynie do powtórnego wskazania na zaistnienie w odniesieniu do M. J. przesłanek przemawiających za celowością zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60 § 3 k.k. Tym samym należy jeszcze raz przypomnieć skarżącemu, że Sąd Apelacyjny dokonując kontroli instancyjnej orzeczenia Sądu Okręgowego w pełni podzielił ocenę tego Sądu w kwestii braku możliwości zastosowania wobec M. J. art. 60 § 3 k.k. wskazując, że organy ścigania były już w posiadaniu informacji w kwestii okoliczności popełniania przestępstw przez oskarżonego oraz osób, które z nim współdziałały. Sąd *ad quem* trafnie wskazał bowiem, że M. J. ujawnił informacje o obu popełnionych przez siebie przestępstwach dopiero wówczas, gdy dowiedział się, o co jest podejrzany. Decydując się na współpracę z organami ścigania M. J. zdawał sobie zatem sprawę, że jedynie potwierdza posiadane przez te organy informacje. W tym kontekście Sąd *ad quem* słusznie odwołał się do uchwały 7 sędziów Sądu

Najwyższego z dnia 29 października 2004 roku, z której wynika, że użyty w art. 60 § 3 k.k. termin "ujawni" oznacza przekazanie przez sprawcę organowi powołanemu do ścigania przestępstw określonych tym przepisem wiadomości dotychczas temu organowi nieznanych lub takich, które – według wiedzy sprawcy – są temu organowi nieznane (*I KZP 24/04, OSNKW 2004/10/92*). To zaś sprawia, że bez znaczenia pozostaje okoliczność, iż oskarżony w sposób wyczerpujący wyjaśniał odnośnie przestępstwa popełnionego na szkodę D. C., skoro i tak nie mogło to w żaden sposób wpłynąć na uznanie go za tzw. „małego świadka koronnego”. Świadczy to zarazem o tym, że oskarżony nie mógł być subiektywnie przekonany, iż ujawnia informacje. Decydując się na współpracę z organami ścigania, musiał on bowiem wiedzieć, że jedynie potwierdza posiadane przez nie informacje.

W uzasadnieniu zaskarżonego kasacją wyroku trafnie wyeksponowano również okoliczności, które wykluczają możliwość zastosowania art. 60 § 3 k.k. w odniesieniu do przestępstwa popełnionego na szkodę S. O. W tym zakresie przed przesłuchaniem M. J. organy ścigania dysponowały już stosowną wiedzą, a dodatkowo oskarżony zataił fakt, że ugodził pokrzywdzonego nożem.

Jedynie na marginesie – odnosząc się do wywodów zawartych w uzasadnieniu kasacji – wskazać należy na okoliczność, że M. J. oba przypisane mu przestępstwa popełnił w warunkach art. 64 § 2 k.k. Tym samym nawet hipotetycznie przyjmując, że gdyby wobec M. J. zachodziły rzeczywiście podstawy do zastosowania instytucji z art. 60 § 3 k.k., to jednak konkurencyjność obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia i obostrzenia kary stwarzałyby dla sądu *a quo* – zgodnie z art. 57 § 2 k.k. – możliwość zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia albo obostrzenia kary albo też – rozumowanie *a maiori ad minus* – orzeczenia kary w zwykłych granicach ustawowego zagrożenia (*zob. wyrok SN z dnia 12 sierpnia 2008 r., II KK*

189/08, *LEX nr 448963*). Kwestia ta nie pozostała również poza zakresem zainteresowania sądu odwoławczego (*s. 70–71 uzasadnienia*).

Zaznaczyć jednocześnie należy, że uwaga obrońcy zawarta w uzasadnieniu kasacji, że do zbrodni nie stosuje się nadzwyczajnego obostrzenia kary nie jest do końca trafna. W istocie art. 64 § 3 k.k. stanowi o tym, że nie podnosi się górnej granicy kary. Samo obostrzenie kary pozbawienia wolności jest jednak obligatoryjne poprzez podwyższenie jej dolnej granicy. Innymi słowy, ustalenie że sprawca działał w warunkach opisanych w art. 64 § 2 k.k. pociągać będzie za sobą obostrzenie kary, nawet w przypadku zbrodni. Powyższe uwagi nie dotyczą przy tym w ogóle przypisanego skazanemu przestępstwa z art. 158 § 3 k.k. i in. (gdyż nie stanowiło ono zbrodni), a w odniesieniu do przestępstwa zakwalifikowanego z art. 280 § 2 k.k. i in. zastosowanie instytucji określonej w art. 60 § 3 k.k. zostało trafnie i jednoznacznie wykluczone przez sądy I i II instancji orzekające w tej sprawie.

Powyższe rozważania uprawniają do stwierdzenia, że Sąd Apelacyjny logicznie i rzeczowo odniósł się do wszystkich zarzutów apelacji obrońcy M. J., trafnie przesądzając o ich bezzasadności, a tym samym sprostał wymaganiom określonym w art. 457 § 3 k.p.k.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia, przy czym kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążył skazanego.